

PEMAITIJOJE PYDI JAZMINAI

VIRGINIJA IR GINTARAS KONĖIAI
Nuotraukos teksto autoriorė ir iš RKIC archyvo

IGNO KONĖIAUS SODYBOJE 2011 METŲ VASARÀ

Vaþiuojant þemaitijos keliais akà dþiugina vasariðka þaluma ir gausiai þydyntys jazminai. Jø neapsakomas „smokas“ ir dainose apdainuotas, ir eileraðëiuose apraðytas. Tokie vaizdai ir tokios gausios gamtos dovanos papadina ne vieno þemaiëio ðirdá grapiems darbams ir tauriems, prasmingiems darbams, romantiðkoms svajonëms.

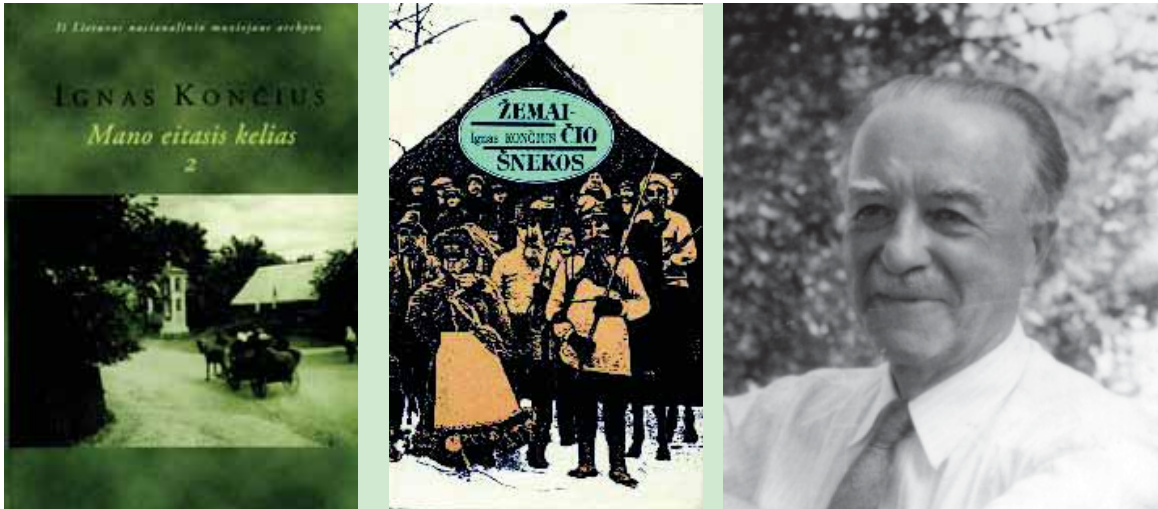
Ðimtametis jazmino krūmas profesorius Igno Konëiaus gimtoje sodyboje „Konëalëje“, esanëioje Plungës rajono Þlibinø seniūnijoje, ðia vasarà taip pat apsipylë þiedais. Jo malonus kvapas, viliodamas þmones ir biteles, tvyrojo visoje sodyboje. Ma-

tyt, jis ir pritraukë visà pulkà þemaiëiø, ir ne tik þemaiëiø, à bydinëio jazmino ðventæ, kuri 2011 metø birþelio 11 dienà vyko profesorius Igno Konëiaus sodyboje .

Tokia ðventë „Konëalëje“ suorganizuota jau treëia kartà. Pirmosios ðventës sveëiai buvo dainininkë Sigutë Trimakaitë ir raðytojas Herkus Kunëius. Muzika ir gyvas raðytojo þodis ðiai ðventei suteikë taurumo ir padovanojo jos dalyviams prasmingø iðgyvenimø.

Antroje bydinëio jazmino ðventëje sveëiavosi poetë, vertëja

PEMAIËIØ PE ME ■ 2011/7

Ignas Končius ir jo knygos („Mano eitisis kelias“ bei „Pemaieiš ūnekos“) viršaliai

Zita Mažeikaitė ir rašytojas Kazys Saja. Šiai ūventei plobinŭ bendruomenė pradėjo rengtis iŭ anksto – savo jėgomis pastatė Kazio Sajos komedijà „Kepurė dega“. Bendruomenės nariai spektaklį patys rėpissavo, patys scenografijà sukūrė, patys jame ir vaidino.

Nors pjesė pasakoja apie jau praėjusius laikus, taėiaiu ji dar nėra praradusi savo aktualumo. Komedijoje pajuokiamos tokios p̄mogaus silpnybės kaip pavydas, godumas, nesąpiningumas. Viso to apstu mūsų gyvenime ir šiandien.

Spektaklio premjeroje dalyvavo ir jos autorius Kazys Saja. Toks parodytas jo dėmesys visus pakylėjo ir kartu iŭ organizatoriŭ pareikalavo didelio susitelkimo ir atsakomybės. Po spektaklio salėje pasigirdus plojimams, visà laikà tarp renginio organizatoriŭ tvyrojusi àtampa atslūgo. Visi buvo patenkinti renginiu, spektakliu, todėl renginio sumanytojai bei organizatoriai pasijuto laimingi. Visi, kas tà dienà buvo „Konėalėje“, pajuto, kad daug kas jungia ėia susirinkusius p̄mones, kad ėia yra mūsų namai, p̄mė ir ėia yra mūsų vieta – mes esame lietuviai.

Tikrove tapęs plobinŭ bendruomenės sumanymas patiems pastatyti spektaklį itin svarbus visiems šios seniūnijos gyventojams. Àgyvendinant šią idėjà kaimynas tarsu naujai atrado kaimynà, nes jà pamatė visiŭkai kitoje ūviesoje, negu àprastà dienà. Jis supinojo, jog ūalia jo gyvenantis p̄mogus ne tik àprastus darbus dirba, bet gali vaidinti ir scenoje, sukurti ir iŭradingai perteikti vaidmenà, pjesės charakterà. P̄monės supinojo, kad ūalia jŭ gyvena gabūs ir àdomūs kaimynai, su kuriais smagu bendrauti, smagu à juos p̄iūrėti ir klausytis jŭ scenoje, būti su jais kartu.

Kitas atradimas buvo tas, kad spektaklyje vaidinà p̄monės atrado patys save. Jie suvokė, jog p̄mogaus iniciatyva yra galin-gas àrankis ir kad jie patys gali daug kà padaryti. Reikia tik panorėti, apsispirsti ir pats savo jėgomis gali papuoŭti bei paàvairinti gyvenimà. Jei tik to nori.

Garsas apie plobinuose pastatytà spektaklį pasklido toli. Su ūiuo spektakliu plobiniŭkiai aplankė ne vienà kaimyninà bendruo-
(Nukelta à 40 p.)

Vilniaus miesto „Pilaitės“ teatro aktorai „Konėalėje“ 2011 metŭ vasarà

(Atkelta iš 39 p.)

meną. Ir vienur, ir kitur jie buvo priimti šilgai. Vis dėlto, niekas negalėjo pakeisti to jausmo, kurį plėbinio kaimo žmonės patyrė vaidindami savo kaimo žmonėms.

Trečioji Bydinėio jazmino šventė, kuri, kaip jau minėjome, vyko 2011 metų birželio 11 dieną, taip pat yra susijusi su teatru. Ši kartą „Konėalėje“ viešėjo Pilaitės liaudies teatras iš Vilniaus. Vilniečiai žemaičiams atvežė epinę dramą „Mano vardas – Lietuva“ (teatro vadovė ir kūrinio autorė Dalia Tarailienė).

Pi drama veda mus per Lietuvos tūkstantmetį, piešdama iškilių moterų istorinius paveikslus. Paimame spektaklyje jė iš viso dešimt: Barbora Radvilaitė, kunigaikštaitė Gražina, Emilija Platekytė, Julija Žemaitė, Gabrielė Petkevičiūtė-Bitė, Patrijos Ragana, Ieva Simonaitė, Salomėja Nėris, Marija Gimbutienė ir Loreta Asanavičiūtė. Jė personažai ypač savitai išryškėja šiandieninėse, emancipuotos moters fone. Tačiau vertybės, apie kurias jos kalba, išlieka aktualios visais laikais. Tokie žodžiai kaip Motina, Gyvybė, Meilė, Tėvynė, Lietuva jė lūpose skamba itin prasmingai. Tai liudijo ir šventės dalyvių mintys, išsakytos žemaitiškos popietės metu, kuri vyko po spektaklio. Šventės dalyviai džiaugėsi vilniečių ryptu pastatyti tokį spektaklį, sveikino teatro vadovę ir kūrinio autorę Dalią Tarailienę, linkėjo teatrui naujų sumanymų, išsakė norą ateityje vėl susitikti.

Renginio dalyviai ir namus išsiskirstė jau visai pavakaryje, išsinešdami daug gražių minėjų apie Tėvynę ir visa kita, kas žmogui turi būti ir yra brangu šioje žemėje.

Mąstant apie tai, kas paskutiniaisiais metais vyko „Konėalėje“, norisi dar keletą žodžių pasakyti apie žmogaus iniciatyvą. Kokią ypatingą galią ji turi! Ji jungia žmones ir skatina juos augti, ji turtina mūsų kraštą ir keičia mūsų gyvenimus. Apsidairykime aplinkui ir pamatysime, kiek daug tokių iniciatyvų. Vieni stato

Etnografas,
fizikas prof.
Ignas Končius.
Nuotrauka iš
RKIC archyvo

namus iš molio ir šiaudų, dirba senovinius laivus ar audžia moteriškus pamėgtus raštus, kiti rengia vaikams stovyklas, stato spektaklius. Žmonės randa daugybę būdų ir galimybių savo iniciatyvoms išreikšti patys savė. Veikia žvairiausios nevyriausybinės organizacijos, pomėgių klubai, kūrybinės studijos. Tiek Pilaitės, tiek ir plėbinio bendruomenės teatrai gyvuoja tik todėl, kad žmonės patys to nori, kad jie taip pasirinko, taip nusprendė. Tokie sprendimai mums visiems labai reikalingi.

Purvaičiai, 2011 m. birželis

Lietuva. Stepono Bagdono nuotrauka